

Egy vakbélmtét igaz története...

Ez az írás 1999 szén keletkezett, az esemény els évfordulója alkalmából... A valósággal való egyezés nem a véletlen mve! 😊

Egy borús szombati déleltt kezdődött az egész, ugyanis nekiálltam telehányni a lakás minden erre alkalmas berendezését. Állandó jelleggel tömtem magamba a gyógyszereket, de pár perc múlva viszontláltam ket... Este új jelenségre lettem figyelmes, elkezdett fájni a jobb oldalam, és nem tudtam aludni a fájdalomtól. Másnap bevitték az ügyeletre.

Szépen becsoszogtam, és egy szabadnapos csiga tempójában felugrottam a vizsgálóasztalra. Na, az orvos nekiállt tapogatni, én meg üvöltöni. Azt mondja: vakbél, én meg elhittem neki. Ez gyanús lehetett számára, mert még egyszer végigtapogatott, én meg ismét üvöltöttem. Vakbél, ersítette meg magát, én meg csendesen bólintottam.

Beutaltak az ügyeletes kórházba, bevitték. Az ügyeletes sebész (vagy hentes) fogadott, feküdjek fel. Megtapogat. Üvöltök. Vakbél. Be kell feküdnöm. Mondom végre. Feküdni. Délután kettőkor mtenek. Mondom jó.

Befekszem. Lefekszem. Jön egy nvér, hogy kérek-e fájdalomcsillapítót. Mondom, hogy a fenébe ne, de injekciót. Hozza. Szúr. Elmúlik a fájdalom. Tudok aludni. Alszom.

Rázzák a vállam. Orvos. Tapogat. Üvöltök. Vakbél. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Nvér. Papírok. Hány kiló. Mondom másfelet biztos. De tényleg. Hány éves. Anyja neve. Két példányban. Aláírom. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Orvos. Tapogat. Üvöltök. Vakbél. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Altatóorvos. Kérdések. Hány kiló. Anyja neve. Allergia. Betegségek. Válaszok. Két példányban. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Orvos. Tapogat. Üvöltök. Vakbél. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Rokonok. Hozták a cuccom. Lepakolnak. Beszélgetünk. Elmennek. Alszom.
Rázzák a vállam. Sebész. fog mteni. Vicceldik. Vicceldöm. Kérdez. Válaszok. Tapogat. Üvöltök. Vakbél. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Nvér. Késbb lesz a mtét. Nem jött meg az összes medikus, kérdezem. Nevet. Elmegy. Alszom.
Rázzák a vállam. Nvér. Fussak WC-re. Miért? Most mtik. De jó. Futok. Negyed óra. Visszafutok. Negyed óra. Vetkzzek. Injekció. Feküdjek fel az asztalra. Szúr. Kibírom. Betakar semmivel. Elmegy. Fázom. Reszketek. Nem tudok aludni. Bámulom a plafont. Egy pók. Már nem él. Együtt érzek vele.
Jönnek. Biztatnak. Ugorjak át a mtsztalra. Mondom jó. Átkúszok. Mosolyognak. Én nem. Lekötnek. Kérdek félték, hogy elszaladok? Nem válaszolnak. Altatnak. Jön a sebész. Még mindig vicceldik. Ez a századik mtét, egyszer már sikerülnie kell. Nevet. Jó neki. Kezd elmosódni a valóság. Kapok valami drogot. Alszom. Végre.

Felébredek. Beszéltem álomban? Infúzió. Folyik ezerrel. Halvány emlékek. Alszom.

Reggel ébredek. Infúzió sehol. Reggeli? Nincs. Talán lesz ebéd.

Ebéd? Nincs majd vacsora.

Vacsora? Három szem keksz. Gyorsan befalom. Kinyalom a tányért. Morzsákra vadászom. A rohadt hangya. Engeded el! Korgó gyomorral alszom el.

Reggel van. Korán reggel. Egy nvér hoz valamit. Valami olajféle. Nincs jó szaga. Meg sem kóstolom. Elbb konzultálok az orvossal. Jön a vizit. Széklete van? Nincs, mibl? Akkor ricinus. Ez itt? Az. Kérdek a dokit. Reggeli eltt vagy után. Eltte. Jó. Felhajtom. Rossz íze van. Romlott méz cukor nélkül. A vizit mosolyog. Valamit tudnak, amit én még nem. Hatás? Egyelre semmi. Jön a reggeli. 5 szem keksz. Hatás semmi. Fél óra. Jönnek a gázok. Talán a himnuszt is el tudnám fingani, ha lenne hozzá kedvem. Jól érzem magam. A szobatársak nem. Jönnek a gázok. Opsssss... Ez nem gáz volt... futás.

Pár perc alatt kipattanok az ágyból. Rohanok a WC felé, útközben több lajhár és két csiga elz meg. Egyik kezem a jobb oldalamon, hogy ki ne folyjanak a beleim. A másik kezem a seggemen, hogy ki ne folyjon a... Úristen! Nehogy foglalt legyen a WC... akkor végem. Úristen! Hol a WC? Kérdezek. Folyosó végén balra, jobbra, egyenesen, balra, balra. Hha, odaérek? Talán. Elértem. A folyosó végét. Esküdözök. Ki, mikor, miért igyon naponta öt liter ricinust. Odaérek. Benyitok. Szabad. Huuuuu... Ráülök. Ami a csövön kifér. Jön. Jön. Jön. Áprilistól a mozikban. Nem hagyja abba. Jön. Elég legyen már! Jön. Jóóó! Elállt. Fordulok jobbra. Semmi. Balra. Semmi. Hátra. Semmi. Az ajtó. Semmi. Plafon. Semmi. Utolsó esély. Szomszéd fülke. Semmi. HOL A WC PAPIR? Nincs. Mi legyen? Az egész WC tele van. A fél seggem is. Kikémlelek. Senki. Akció! Lehúzom a WC-t. Letolt gatyával elevickélek a vízcsaphoz. Feltelepszem a mosdókagylóra. Lemosom, amit le kell. Most ne nyisson be senki. Sikerül félig meddig.

Szépen viassasétálok az ágyamba. Gondolom én. Félúton érzek valamit. Ne. Futás vissza. Útközben kérek WC papírt. Majd hozzák. Jól van, mondom. Visszaülök. Jön. Jön. Abbamarad. Várok a papírra. Ráérek. Várok. Senki nem jön. Ismét csap. Lemosom. Sétálok vissza. Elérek az ágyamig. Visszafekszem.

Hozzák az ebédet. tíz szem keksz. Vacsora. Diétás. Öt szem keksz. Idnként versenyfutás a WC-re. Járókeretes bácsikák gyaláznak le. Hát igen. A technika. Papír nincs. Viszek zsepit. Rutinos versenyz vagyok. De még nem kell bedlnöm ha kanyarodok.

Reggel vizit. Széklet van? Hajajjjj, sok is. Biztos? Biztos. De itt egy kis ricinus... NEM! Mosolyognak. Már értem. Végre van idm szemléldni a szobában. Betegtársak. Sorstársak. Csak én vagyok vakbéllel. Vicceket mesélnek. Röhögnek. Eltorzul arccal mosolygok. Közben a cérnák éppen megbeszélést tartanak, hogy kitartsanak-e.

Ebéd. Pár szem keksz. Vacsora. Valamilyen pép. Ránézésre bedarált kartonpapír két órán át fzve. Az íze egybevág a kinézetével. Azt mondják burgonyapüré. Ezek még nem láttak burgonyát. A püré sem. Ezek után legyen széklete az embernek.

Reggel kötőscsere. Gyönyörködöm a sebben. Az orvos is. A fájdalom is. Azt mondja szépen gyógyul. Mondom jó. Ebben maradunk. Mikor mehetek haza? Hamarosan. Jó. Good. Gut. Yee. Yeep.

Frank O'Yanco